

Miriam Neiger-Fleischmann
Mexikó, Jeruzsálem

*Láttam a Napot lesiklani a szürke hegy mögé.
Szemem világát adtam a kihalt azték nép fiának,
ám tekintetéből kicsúszott a kép.
Csak a sápadt rózsaszín maradt nyomában,
s egy nyomás a torkában, mely szorongatóan
a nap mélyének pereméig nő.
Aztán a karját fölfelé nyújtotta, vérrel rajzolt a korszokra.
Hallottam a piramisokban a pokol kopogását,
s a testből kiszakított szív zokogását.
Reszkettem a szörnyű hangzavarban.
Az erő részegség, a vétek részegség.
A templomban, Tenochtitlanban megbékülésért fohászkodott,
kegyetlen bálványok előtt.
A természet megtestesítésének szellemeit jóllakatoð hullákkal,
s vároð a Napot – eső idején.
Kevélység hinni, hogy az áldozat felkelti a Napot és esőt ad.*

*Itt Jeruzsálemben „esik az eső pajtásaim arcára”.
Tehetetlenségem sok-sok éve már szünültig telt.
Bűvös erejű szavakat mormolok,
mindhiába.*

Miriam Neiger-Fleischmann

Budapesti anziksz

Néhány képeslap a Váci utcából,
 a portékaözön gyomrából.
 A nagy folyó megdermed a képen,
 eltűnt királyságok jelenlétében.
 A hullámfodrok pletykáit a folyó szája
 szanaszéjjel szórja.
 Az ár nyelve ájtatosan hívogatja átkelőit,
 s begyűjti a különleges kirándulások emlékeit.
 A felismerés, mi sohasem létezett,
 a közös izgalom titka ez.
 Turista turistában testvérre talál,
 idegenségérzet ellen gyógyszer ez talán.
 Megérinthető az olcsó szépség, mely gúnyolja

a beszédet. Nyelvkánaán?
 Hangszínek hangszínekbe.
 A szavak felcsipkedhetők.
 Ragasztható, küldésre kész kommunikáció.
 Az irodalom múzeumát renoválják lassan,
 – mily fedetlen keblű kötömeg! –,
 a látható nem különbözik attól, mi rejtve van.
 Hűség, mondjuk a rojtos homlokzatokról,
 tiszteletes ajtókról, a mindent besúgókról,
 magukba roskadt udvarokról, öregasszonyokról,
 kiknél vár a kiadó szoba s vetett ágy,
 hogy felvágjam nyelvem mihamarább.

Miriam Neiger-Fleischmann

Egy csodás Elul reggelen
 két könnyű felhőt láttam
 csókolózni.
 A mély ultramarin beléjük vésődött,
 s akár egy folyó, úgy kanyargott
 az óriási hegy között – madártávlatból –
 keskenyedik, ahogy közelít
 egyik a másikhoz.
 Akár Isten ujjának a sugallata
 a Teremtés képen, a Sixtusi kápolnában.

Egy kegyes pillanatban
 egyesülnek
 a nagy esőfelhőben.